

моолу отъ Пинека. Планинската пжтека бѣ обрасла навсѣкжде съ храсти, клоноветѣ на които я препрѣчваха; пехотинцитѣ се промѣкваха, но товарнитѣ коне закачаха товаритѣ и трѣбваше често да се исчитатъ храститѣ. На много мѣста пжтеката съвсемъ се губѣше и трѣбваше да се правятъ просѣки, за да минатъ товарнитѣ коне. Походътъ бѣше много труденъ и бавенъ и колоната се твърде много разтегне. Отгоре на това, завалѣ пороенъ дъждъ, който измокри войницитѣ до кости. Пжтътъ стана каленъ и хлъзгавъ. Стариятъ комита се провираше между храститѣ, насърдчаваше войницитѣ, сочеше съ прѣстъ височината, като искаше да каже на момчетата: „Ей сега ще стигнемъ“. Настана такава тъмнина, че и опитниятъ водачъ — комитата дѣдо Димо Димоолу — не знаеше где се намира. Полкътъ пжтува до 22 часа и поради тъмнината спрѣ да ношува край горската пжтека, безъ да е стигналъ дадения му обектъ и безъ да знае где се намира. Офицери и войници, измокрени, капнали отъ умора, се сгушиха покрай пжтеката, чакайки да преваля нощъта, да пукне зората, за да продължатъ пжтя си. Презъ този день войницитѣ не получиха хлѣбъ.

26 октомврий. — Отъ 26 октомврий полкътъ влѣзе въ подчинение на командира на своята 3-а Балканска дивизия. Заповѣдано бѣ да стигне до лесъ Соукъ бунаръ.

Рано сутринъта, още преди да бѣше получена заповѣдъта, полкътъ продължи пжтя си къмъ в. Кара-тепе — обектъ, който трѣбваше да стигне презъ миналия день, като имаше въ предна охрана пакъ 1-а дружина съ картечната рота. Къмъ 9 часа, когато полкътъ пристигаше къмъ в. Кара-тепе, получи се заповѣдъта по 3-а дивизия. Тѣй като датата на заповѣдъта бѣше 26 октомврий 4:35 часа, а пкъкъ въ нея бѣше казано: „дивизията ще настъпи утре“, командирътъ на полка смѣтна, че тя се отнася за 27 и, следователно, на 26 частитѣ ще почиватъ. Но като видѣ съ бинокълъ движението на другитѣ колони, даде заповѣдъ за настъпление. Колоната тръгна, като имаше въ предна охрана пакъ 1-а дружина съ картечната рота. Пжтътъ имаше сжщия характеръ, както и презъ предшествувания день. Планинската пжтека се губѣше отъ водачитѣ, които бѣха отъ далечни мѣста (мѣстнитѣ жители бѣха избѣгали) и не познаваха добре мѣстността. Колоната замръкна по пжтя, но продължи марша си до 22 часа, когато се вече много стъмни и движението бѣ невъзможно. Въпрѣки това, не можа да стигне обекта си и се спрѣ да ношува на станъ северно отъ гр. Странджа, като изпрати въ предна охрана 4-а дружина, която пкъкъ изпрати 15-а и 16-а роти за наблюдателни застави, а 13-а и 14-а роти останаха въ резервъ.

Положението на 3-а дивизия вечеръта на 24 бѣше следното: 11-и Сливенски полкъ — северно отъ гр. Странджа; 24-и полкъ — въ гр. Странджа; 2-а бригада — въ Брюндюлъ; 3-а бригада — 5 клм. западно отъ гр. Странджа.

27 октомврий. — Следъ тридневни походи налагаше се да се даде на частитѣ почивка и да се взематъ мѣрки за уреждане снабдяванетоъ съ хранителни запаси. Затова щабътъ на действащата армия заповѣда на 27 октомврий частитѣ да останатъ